

Statsrevisionens Instrux; thi Statsrevisionen har jo allerede den Opgave at være kritisk Revision, og det maa dog ønskes fra alle Sider, at Statsrevisionen bliver forsynet med den størst mulige Sagkundskab, og at den kan faae den størst mulige Dygtighed til sin Naadighed for at udføre denne kritiske Revision. Sæller ikke er der Tale om, at man skulde have en ganske enkelt Medhjælper f. Ex. ved Marinens Anskaffelser og Deslige, men i det Hele taget have Midler til, at den kunde tilfalde Kræfter i et eller andet Spørgsmaal. Men selv om det skulde lede til noget Videre, nemlig til en Udvidelse af Statsrevisionens Opgave, vil jeg gjøre det ærede Mindretal opmærksomt paa, at Grundlovens § 50 vel har en Begrændsning af Statsrevisionens Opgave i sin Begyndelse, men den har tillige i sin Slutning stillet i Udsigt, at det Bestaaende kan forandres ved almindelig Lov. Og det undrer mig noget, at det ærede Medlem kan have saa Meget imod en Udvidelse i den antydede Retning, da netop Flere — og i Særdeleshed En — af hans nærmeste Meningsfæller høre til dem, der maatte stærkere end nogen Anden har Fortjeneste af i dette Thing at have fremdraget dette Spørgsmaal. Jeg sigter til den tidligere Finantsminister Fenger. Der foreligger Udtalelser fra ham, som jeg vel ikke har paa rede Haand, men de ere Mange bekendt, og de gaa ud paa, at det vistnok er ønskeligt for Regeringen at have den nøiest mulige Kontrol. — Naar det ærede Mindretal vil, om jeg saa maa sige, udlægge det ærede Medlem for Veile Amts 2den Balgfreds (Berg) for at være Barnefader til dette Forslag, da har jeg ikke konfereret med det ærede Medlem derom; jeg tror, at dette Forslag har flere Fædre. Man kan vistnok sige, hvis man ser ud i en fjernere Fremtid, at det ligesom ligger i Luften, og det er ikke alene her, dette Spørgsmaal kommer frem om at føre nøiere Tilsyn med Statsmidlernes Anvendelse; men det er paa saa mange andre Steder. Navnlige skal jeg henvise til et Land, som ligger os saa nær, nemlig Norge, hvor der hvert Aar i det norste Storthing føres Forhandlinger derom, og for nylig er der gjort et Forsøg, hvis videre Udførelse vi jo kunne afvente — vi pleie jo ikke at forhaste os saa stærkt her-tillands — saa at vi kunne drage Fordel af, hvad der fremkommer, det vil da vise sig, om den høitærede Kultusminister faar Ret i sin Spaadom. Men selv om det bliver Tilfældet, saa tror jeg dog, at det i alt Fald vil føre til, at man efterhaanden vil komme ind paa en Omordning af vor hele Statsrevision, og at muligvis det en Gang vil gaa i Opsyldelse, hvad man tilfattede den Gang, Loven blev givet, at vi faae en Regnskabsret, og at vi gennem Statsrevisionen eller Regnskabsretten ville faae en Forkontrol; thi det er netop det, vi lide under i denne Tid, og som vi have maattet sande under Forhandlingerne de foregaaende Dage, at der bruges Summer, som

ikke ere bevilgede, og at Regnskabsdagen kommer saa overordentlig langt bagefter. Jeg har havt Leilighed til netop for ikke længe siden at gjen-nemgaa nogle Indstillinger fra den belgiske Regnskabsret, som ligge nogle Aar tilbage; det viser sig, at de ere saa overordentlig saa, og Grunden dertil antager man netop at være den, at man har en saadan Forkontrol. Denne Anskuelse er fremsat — jeg skal nævne Manden — af den bekendte Storthingsmand Afchehoug, som særlig har afhandlet dette Spørgsmaal. Naar det ærede Medlem for Veile Amts 2den Balgfreds mindede det ærede Mindretal om hans Udtalelser ved en tidligere Leilighed, nemlig da der var Tale om her i Folkethinget at nedsette et Udvalg for Andragender — det var kort før Jul 1872 — har jeg uden paa nogen Maade at konferere med det ærede Medlem mærkelig nok havt samme Lænke, nemlig at ville fremdrage disse Udtalelser. Det træffer sig nu saa heldigt, at jeg har det ærede Mindretals Udtalelser ved Haanden, og jeg kan derfor sige, at han husker feil, naar han mener, at han dengang sagde, at „det var ukorrekt at nedsette et saadant Udvalg“, thi hans Udtalelser lød paa, at „der var Fare for at gjøre Folkethinget til en Slags Overregjering“. De Udtalelser, jeg sigter til, findes i Tidenden for Samlingen 1872—73 Sp. 478, og Sp. 595. Jeg tror, at, hvis det ærede Medlem hver Gang der er Tale om noget Lignende ligesom fremmaner Spøgelser, saa vil det let gaa ham, som det i Talden om Hyrden og Ulven gif Hyrden, der hver Gang skreg op, men da der saa virkelig var Grund til at skrike, saa var der Ingen, der brød sig derom. Jeg har taget dette Punkt frem strax, for at det ikke skulde komme langt bort fra den Forhandling, der nu er bleven ført imellem det ærede Mindretal, det ærede Medlem for Veile Amts 2den Balgfreds og den høitærede Minister, og jeg skal nu, inden jeg vender mig til den øvrige Del af det, der har været forhandlet idag, afvente, om muligvis det ærede Mindretal ønsker at fortsætte denne Forhandling.

Timestad: Det er ikke Meget, som jeg har at sige til, hvad jeg sagde før. Det glædede mig, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Balgfreds (Berg) fandt mig blid. Det er Noget, som jeg ogsaa ønsker at være, og det er jo en Selvfølge, at den Maade, hvorpaa det ærede Medlem optraaede, maatte mildne mit Sind og have Indflydelse derpaa; men forøvrigt maa vistnok den store Blidhed, som han fandt hos mig i mit andet Foredrag, nærmest tilskrives den Omstændighed, at jeg fra det ærede Medlems Side havde faaet den verbifulde Indrømmelse, at Meningen ikke var eller i alt Fald ikke burde være den at skabe en saadan Administration alene for dette specielle Punkt, men at Meningen var den, at man